

Biografia del Cardenal Carles

Naixement, estudis i activitats a València El Cardenal Carles va néixer a València el 24 de setembre de 1926. Va fer els estudis primaris al Col·legi de les Teresianes i els de batxillerat al Col·legi de Sant Josep, dels Pares Jesuïtes, a la mateixa ciutat. Acabat el batxillerat, deixant la carrera de Química, per la [...]

17 Desembre, 2013 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Naixement, estudis i activitats a València

El Cardenal Carles va néixer a València el 24 de setembre de 1926. Va fer els estudis primaris al Col·legi de les Teresianes i els de batxillerat al Col·legi de Sant Josep, dels Pares Jesuïtes, a la mateixa ciutat.

Acabat el batxillerat, deixant la carrera de Química, per la que sentia una especial atracció, va entrar al Seminari de l'arxidiòcesi de València. Fou col·legial, per oposició, de l'acreditat Col·legi del "Corpus Christi", també anomenat "Col·legi del Patriarca". Va ser ordenat a la mateixa ciutat el 29 de juny de 1951, en la festivitat de sant Pere i Sant Pau. Després, el seu arquebisbe li demanà que obtingués la llicenciatura en Dret canònic a la Universitat Pontifícia de Salamanca.

A la seva diòcesi d'origen desenvolupà diversos càrrecs parroquials; entre d'altres, el de rector i arxiprest de Tavernes de la Vallidigna i rector de la parròquia de Sant Ferran, de la

ciutat de València. Els records d'aquests primers anys de treball pastoral a les dues parròquies marcà una experiència que el doctor Carles recordava sovint en les seves converses amb els seus col·laboradors. A la primera d'aquestes parròquies va tenir com a escolà Vicente Juan, que després seria sacerdot, cap de la Secció espanyola de la Secretaria d'Estat del Vaticà i que actualment és bisbe d'Eivissa (Illes Balears).

En aquesta etapa sacerdotal, el futur cardenal va tenir sempre una especial preocupació per l'apostolat entre els joves, i fou consiliari de la Joventut Obrera Cristiana (JOC). Fou també el director del Convictori per als Diaques i delegat episcopal per al Clergat. També fou delegat diocesà per a la Pastoral Familiar; la família ha estat sempre un dels punts prioritaris de la seva activitat pastoral.

Bisbe de Tortosa

Nomenat bisbe de Tortosa, rebé l'ordenació episcopal el 3 d'agost de 1969 i el mateix dia va fer la seva entrada a la diòcesi.

El seu tarannà conciliar el va portar a potenciar els organismes de comunió i de participació de sacerdots i laics en la bona marxa de la diòcesi. Convocà i realitzà un Sínode diocesà -l'únic celebrat durant el postconcili a les diòcesis catalanes-, amb una àmplia participació de laics, homes i dones, i també de sacerdots, religiosos i religioses de tot el bisbat. Fruit d'aquest Sínode foren les "Constitucions sinodals", que van traçar unes opcions pastorals diocesanes clarament evangelitzadores i missioneres, a fi de revitalitzar la vida cristiana i la presència dels catòlics en tots els àmbits socials. Cal remarcar que les normes del Sínode diocesà tenien valor normatiu per a la pastoral diocesana, d'acord amb les disposicions del Dret de l'Església.

Des del principi, el Dr. Carles realitzà un treball intens al si de la Conferència Episcopal Espanyola, que ha estat molt valorat pels seus germans en l'episcopat. Fou membre de diverses comissions episcopals, president de la Subcomissió episcopal per a la família i president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats. També fou membre del Comitè Executiu i de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal.

Arquebisbe de Barcelona

El 23 de març de 1990 –festa del sant barceloní Josep Oriol– fou nomenat per Joan Pau II arquebisbe de Barcelona, com a successor del cardenal Narcís Jubany, i el 27 de maig va fer l'entrada a l'arxidiòcesi. El seu primer document, que donava les pautes del seu pontificat, estava centrat en aquests tres punts bàsics: identitat, comunió i evangelització. És a dir, defensa i garantia de la identitat dels cristians i de les obres d'Església en l'actual societat plural; comunió entre les persones i les obres diocesanes; i tot això al servei de l'evangelització i del servei de l'Església a la societat.

El doctor Carles a Barcelona va continuar el seu estil pastoral ja manifestat en els anys de sacerdot a València i bisbe a Tortosa. Treballà per la renovació espiritual dels catòlics, i va crear, a Barcelona, en aquest sentit, l'Institut de Teologia Espiritual, que té la seva seu al Seminari Conciliar de Barcelona. També fou un decidit promotor del compromís dels catòlics amb els problemes de la societat actual i va promoure les obres de solidaritat amb els pobres i marginats, sobretot a través de Càritas Diocesana.

Una pastoral diocesana descentralitzada

Al servei de la comunió constituí els consells presbiteral i pastoral. Amb una especial col·laboració d'aquests dos organismes, va preparar un Pla Pastoral Diocesà, que proposava cinc objectius prioritaris per a tot l'Arquebisbat: els creients no practicants, els no creients, els joves, la família i l'atenció als marginats.

Davant d'una arxidiòcesi tan nombrosa com la de Barcelona, amb més de quatre milions d'habitants en el seu territori, durant el seu pontificat es varen nomenar sis bisbes auxiliars. Pas a pas, el Dr. Carles va anar renovant els organismes i les persones que tinguessin cura de les necessitats de la complexa i plena d'iniciatives arxidiòcesi que li fou confiada per a regir-la com a arquebisbe. Creà a l'Arquebisbat quatre demarcacions episcopals confiades en un primer moment cada una a un bisbe auxiliar, i en un segon moment a vicaris episcopals quan els bisbes auxiliars foren promoguts a diverses diòcesis catalanes, com Mons. Jaume Traserria a Solsona; Mons. Joan-Enric Vives, a la Seu d'Urgell; i Mons. Carles

Soler Perdigó, a Girona.

Impulsà la Universitat privada d'inspiració cristiana Ramon Llull, la Facultat de Teologia de Catalunya, la Facultat de Filosofia de Catalunya i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. El seu pontificat barceloní no va estar lliure de tensions i de sofriments personals pel doctor Carles, sobretot amb motiu de les falses acusacions contra ell en el cas anomenat de Torre Anunziata.

Nomenat cardenal

Fou nomenat cardenal pel Papa Joan Pau II el 26 de novembre de 1994, confiant-li l'església titular de Santa Maria de la Consolació, al barri Tiburtino de Roma. Com a cardenal, fou membre de la Congregació per a l'Educació Catòlica, des del desembre de 1994, de la Pontifícia Comissió de Justícia i Pau, també des del mes de desembre de 1994, i del Consell de cardenals per a l'estudi dels problemes organitzatius i d'economia de la Santa Seu, des del novembre de 1995. El mes de març de l'any 2000 el Papa Joan Pau II el nomenà membre de la Prefectura d'Assumptes Econòmics de la Santa Seu per un període de cinc anys, fins al 2005.

També va impulsar la col·laboració pastoral entre les diòcesis catalanes i durant el seu pontificat l'Arquebisbat de Barcelona va participar en la preparació i en els treballs del Concili Provincial Tarraconense, de l'any 1995, que es va situar en la línia dels concilis provincials tarraconenses, i fou el primer després de més de dos-cents anys d'interrupció de la celebració de concilis provincials. Barcelona, que en aquell moment tenia l'estatut de diòcesi exempta, depenent directament a la Santa Seu, va participar en el Concili Provincial, gràcies a un permís especial de la Santa Seu.

Elegit membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, prengué possessió el 25 de novembre de 1997, en el curs d'una sessió ordinària de dita Acadèmia.

En complir els 75 anys, com determinen les normes de l'Església, va posar el seu càrrec a la disposició del Sant Pare. Però el Sant Pare li va demanar que continués dos anys més dirigint l'Arquebisbat de Barcelona. El 15 de juny de 2004, Joan Pau II acceptà la seva renúncia i

nomenà el seu successor a Barcelona, que també ho havia estat a Tortosa, el doctor Lluís Martínez Sistach. Al mateix temps, el Sant Pare creava dos nous bisbats, amb territoris desmembrats de l'Arxidiòcesi: el de Sant Feliu de Llobregat, confiat al que fins aleshores era bisbe d'Eivissa, Mons. Agustí Cortés, i el bisbat de Terrassa, confiat a Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, que havia estat bisbe auxiliar a Barcelona.

Va participar, com a cardenal elector (tenia llavors 79 anys, és a dir, era menor de 80 requisit per ser elector) al conclave que l'abril del 2005 va elegir al Papa Benet XVI. No va viure l'elecció del Papa Francesc ni va viatjar a Roma per a les Congregacions Generals, que són les reunions dels cardenals que precedeixen el conclave i a les quals els cardenals octogenaris també hi tenen accés.

Com feia ja a Tortosa, el Dr. Carles durant la seva etapa barcelonina utilitzà la seva condició d'escriptor al servei del seu ministeri i publicà cada setmana uns articles breus sobre temes d'actualitat religiosa amb el nom de "cartes dominicals", algunes de les quals varen estar recollides en llibres com els titulats *Fe i cultura* (1990), *Cartes de la vida estant* (1994) i *Cartas para una mujer de hoy*. Era un gran muntanyer i, fins als 82 anys, era capaç de pujar una muntanya de 1000 metres per poder resar al cim.